

Η εορτή του Αγίου Χαραλάμπους στην Ιερά Μονή «Παναγιοπούλα» Ναούσης

/ [Ιερές Μονές](#)

Τη Δευτέρα 10 Φεβρουαρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στην πανηγυρίζουσα, επί τη εορτή του Αγίου Χαραλάμπους, παλαιά ιστορική Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής «Παναγιοπούλα» Ναούσης.

Η παλαιά ιστορική Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής «Παναγιοπούλα» Ναούσης χρονολογείται τον 19ο αιώνα και κατόπιν ενεργειών του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου **κ. Παντελεήμονος** τα τελευταία έτη στην Ιερά Μονή εγκαταβιούν η Γερόντισσα Κασσιανή και η συνοδεία της.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Ἐλαμψας ἐν τῷ κό-σμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου ... διό ἐν παρρησίᾳ πρέ-σβευε σωθῆναι ἡμᾶς».

Στή χορεία τῶν μαρ-τύρων πού ὡς νέφος προστα-τευ-τι-κό σκέπουν τή στρατευ-ο-μέ-νῃ Ἐκ-κλη-σία τοῦ Χρι-στοῦ καί ὅλους ἐμᾶς τοὺς πι-στούς πού ζοῦμε καί ἀγω--νι-ζό-μαστε «τόν κα-λόν ἀγῶνα τῆς πί-στε-ως» ἐπά-νω στή γῆ τι--μη-τική θέση κατέ-χει ὁ ἅγιος πού ἐορτά-ζουμε σή--με-ρα, ὁ ἅγιος ἱερο-μάρτυς Χαράλαμπος.

Καί ἡ θέση του ὀφεί-λεται στό γεν-ναῖο ἀγώ-να του καί στόν διπλό στέφανο πού ἔλαβε ἀπό τόν Θεό. Διότι ὁ ἅγιος Χαρά-λα-μπος δέν ἀπο-λαμ-βά-νει στό οὐρα-νό μόνο τή δό-ξα τῶν μαρ-τύρων, ἀπο-λαμβάνει ταυ-τό-χρονα καί τόν μισθό τῶν φρο-νίμων καί πι-στῶν οἰκο-νό-μων τοῦ Κυρίου, οἱ ὁ-ποῖοι, κατὰ τήν ὑπό-σχεση τοῦ Χρι-στοῦ, ἐφό---σον ἀνα-δεί-χθηκαν ἐπὶ γῆς πιστοί καί συνε-πεῖς διάκονοι τοῦ Κυ-ρίου, κατέστη-σαν «ἐπὶ πολλῶν» στόν οὐ-ρανό, ὅ-που ἀπολαμ-βά-νουν τά ἀγα-θά τοῦ Θεοῦ, «ἃ ὁ-φθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκου-σε καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώ-που οὐκ ἀνέβη».

Ἔτσι τιμᾶται στόν οὐ-ρα-νό γιὰ τή διπλῇ προσφορά τῆς ζωῆς του. Ἀφενός γιὰ τήν προ-σφορά τῆς ζωῆς του στή διακονία τῆς Ἐκ-κλη-σίας καί ἀφετέρου τήν προσφορά τῆς ζωῆς του στό μαρτύριο.

Δέν θά ἤθελα ὅμως σή--μερα νά σταθῶ στά πε-ρι-στα-τικά τῆς ζωῆς καί τοῦ μαρ-τυρίου τοῦ ἀγίου, πού πιστεύω πῶς εἶναι σέ ὅλους σας γνω-στά. Θά ἤθελα νά σταθῶ γιὰ λίγο στήν ἐπί-κληση μέ τήν ὁποία τε-λειώ-νει ὁ ἱερός ὑμνογράφος τό ἀπο-λυτίκιο τοῦ ἀγίου Χαραλά-μπους· «διό ἐν παρ-ρησίᾳ Χριστῷ πρέ--σβευε σωθῆναι ἡμᾶς».

Ἡ ἐπίκληση τῶν πρε-σβειῶν τῶν ἀγί-ων εἶναι πο--λύ συνηθισμένη τόσο μέ-σα στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλη-σίας μας, στοὺς ὕμνους, στίς εὐχές καί στίς ἀκολου-θίες της, ὅσο καί στήν καθημε-ρινή ζωή τοῦ κα-θενός μας. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού ἐπι-κα--λούμαστε τοὺς ἀγί-ους, πού ζητοῦμε τίς πρεσβεῖες τους καί τή μεσιτεία τους.

Γιὰ ποιό λόγο ὅμως τίς ζητοῦμε; Ποιά εἶναι ἡ ση-μασία τους καί ποιά ἡ ἰσχὺς τους στή ζωή καί στόν πνευ-ματικό μας ἀγώνα;

Ἡ ἐπίκληση τῶν ἀγί-ων εἶναι μία εὐλο-γη-μένη συ-νή-θεια πού ἐπι-κρά-τησε ἀπό τά πρῶ--τα χριστιανικά χρό-νια, τό-τε πού ὁ σύνδε-σμος τῶν πιστῶν μέ τοὺς ἀγίους ἦταν πολύ στενότερος καί πολύ πιό προσω-πι-κός ἀπό ὅ,τι εἶναι σήμε-ρα. Οἱ μάρ-τυρες ἦταν σάρκα ἀπό τή σάρκα τῆς Ἐκ-κλησίας· ἦταν γνω-στοί, συγ-γε-νεῖς, οἰ-κεῖ-οι μέ τά μέλη τῆς χρι-στι-α-νι-κῆς κοινότη-τος τῆς πό-λε-ως τους. Λίγο πρὶν ἀπό τό μαρ-τύ-ριό τους μετεῖχαν στίς ἱερές συ-νάξεις, στίς λειτουρ-γίες· ἦταν

πρό-σω-πα πού δέν μπο-ροῦ-σαν οἱ πι-στοί νά τά ξε-χάσουν. Πί-στευαν ἀκό-μη ὅτι κα-θώς ἐπέτυχαν μέ τό μαρ-τύριο καί τήν ὁμο-λογία τους αὐ-τό πού καί οἱ ἴδιοι πο-θοῦ-σαν καί ἐπε-δίωκαν, νά φθά-σουν δηλαδή κο-ντά στόν Θεό, ἦταν φυσικό νά δια-θέτουν θάρρος καί παρ-ρησία ἐνώ-πιον τοῦ Θεοῦ χάριν τοῦ ὁποῖου προσέ-φε-ραν τή ζωή τους. Αὐτός, λοι-πόν, ὁ στενός σύνδε-σμος ἀνά-με-σα στά μέλη τῆς ἐπί γῆς Ἐκ-κλησίας καί στά μέλη τῆς ἐπου-ρανίου, καί παράλληλα ἡ βεβαιό-τητα πού πήγαζε ἀπό τήν ὑπόσχε-ση τοῦ Χρι-στοῦ ὅτι ὅποιος μέ ὁμο-λογήσῃ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, θά τόν ὁμο-λογήσω καί ἐγώ ἐνώ-πιον τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρα-νοῖς, ἔκανε τούς πρῶ-τους χρι-στια-νοὺς νά στρέφονται πρὸς τούς μάρ-τυρες καί τούς ἀγί-ους καί νά ζητοῦν τή βοήθεια καί τή μεσι-τεία τους.

Τήν πίστη αὐτή τῶν πρῶ-των χρι-στια-νῶν καλ---λιέρ-γη-σε ἡ Ἐκκλη-σία μας καί στούς ἐπόμε-νους αἰῶνες, ἀφενός, για-τί δημιουργεῖ στίς ψυ-χές τῶν πιστῶν τό αἴσθη-μα τῆς ἐνό-τητος μέ τή θριαμ-βεύ-ουσα Ἐκ--κλησία, καί ἀφετέ-ρου, γιατί ἀπο-τελεῖ ἀκλό-νη-τη πίστη της ὅτι οἱ ἅ-γιοι ἔχουν πραγμα-τι-κά παρρη-σία ἐνώπιον τοῦ Θε-οῦ, για-τί τόν εὐ-α-ρέ-στησαν μέ τή ζωή καί τό μαρ-τύ-ριό τους καί ἔτσι μποροῦν μέ τίς πρε-σβεῖες τους νά βοη-θή-σουν καί τούς ἐπί γῆς ἀγω-νιζόμενους ἀδελ-φούς τους.

Δέν θά μπορούσε, ἄλ-λω--στε, νά συμ--βαί-νει δια-φο-ρε-τικά. Τό αἴ-σθη-μα τῆς ἐνό-τητος μέ τούς ἀγί-ους μας μᾶς βοηθᾷ πολύ στήν πνευ-μα-τι-κή μας πορεία. Μᾶς βο-η-θᾷ, γιατί αἰσθα-νό-μαστε πῶς μπορούμε καί ἐμεῖς νά πε-τύ-χουμε τήν ἀγιο-τητα, ἀφοῦ καί οἱ ἅγιοι πρίν ἀπό ἐμᾶς τήν ἐπέ-τυχαν· μᾶς βοη-θᾷ νά ἐπι-θυμοῦμε καί ἐμεῖς τόν οὐρανό, ὅπου κα-τοι-κοῦν οἱ οἰκεῖοι μας ἅγιοι, ὅπως ἐπιθυ-μοῦ-με νά πᾶμε σέ ἓνα ἄλλο τόπο προ-κειμένου νά συναντή-σου-με τούς κα-τά σάρκα συγγενεῖς μας. Μᾶς βοη-θοῦν ὅ-μως περισσότερο ἀπό ὅλα οἱ πρεσβεῖες τους, γιατί οἱ ἅγιοι ὡς ἄν-θρω-ποι γνωρίζουν τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀλ-λά καί ὡς ἐκλε-κτά τέ--κνα τοῦ Θεοῦ εἰσα-κούονται ἀπό τόν Θεό, μέ τόν ἴδιο τρόπο πού καί ὁ φυ-σικός πατέρας ἀνταπο-κρί-νεται στά αἰ-τή--ματα τῶν ὑπά-κου-ων παιδιῶν του. Οἱ ἅγ-ι-οι δέν ἔχουν πιά ἀνά-γκη νά ζητήσουν κάτι γιά τόν ἑαυ-τό τους, γιατί ἀπο-λαμ-βάνουν ὅ,τι πε-ρισ-σότερο καί με-γα-λύ-τερο πό-θη--σαν, τόν Θεό καί τή σωτηρία τους.

Αὐτήν ἃς ζητήσουμε καί ἐμεῖς ἀπό τόν ἐορταζόμενο ἅγιο Χαρά-λα--μπο, ἐπα-να-λαμβάνοντας μαζί μέ τόν ἱερό ὑμνογράφο ὅχι μόνο σήμερα ἀλλά καθημερινά τήν ἐπί-κληση: «Ὡς στῦ-λος ἀκλόνητος τῆς Ἐκ-κλησίας Χριστοῦ ... ἐν παρ-ρησίᾳ πρέσβευε σω-θῆ-ναι ἡμᾶς».

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)

